

Дълго стоялъ той така. Едва призори неговият гласъ, глухъ и нѣженъ, какъвто нивга до тогава не били го чували птицитѣ, тѣжно прозвучалъ:

— Азъ ви чуухъ, невинни пиленца! Чуухъ! За сѣвга, за сѣвга чуухъ!

Нѣгдѣ далече, далече откликнало ехо:

— Чуухъ . . . Чуухъ!

Отъ тази нощъ птицитѣ не видѣли вече

своя царъ. Отъ тогава до день днешенъ той се крие изъ тъмнитѣ хралупи и трепери отъ най-малкъ птичи гласъ, а по късна нощъ, прѣдъ него възкрѣсватъ минали грѣхове, дочуватъ му се горки, невинни плачове и тогава устата му неволно изпушатъ тѣжнитѣ думи:

— Чуухъ! . . . Чуухъ! . . . Чуухъ! . . .

Написа: Ранъ Босилѣвъ.

□ □ □ □

Пѣтуване около свѣта

3. Япония.

Малкий читателю! До скоро името „Япония“ ти е било много малко познато, ала отъ 2—3 години насамъ ти по-често слушашъ това име и сѣ по-често го срѣщашъ въ своитѣ прочитни книжки. Това е тъй, защото до прѣди Руско-Японската война, въ която японцитѣ излѣзоха побѣдители, страната, що се зове Япония, много малко интересуваше хората. А сега всѣки иска да знае, да се научи кждѣ е тая страна, колко е голѣма, какъвъ е народътъ, който я населява, какви му сѣ обичаитѣ, наредбитѣ; какъ живѣе той и какъ си възпитава дѣцата и юношитѣ, та тѣ ставатъ отпослѣ тъй храбри и рѣшителни, тъй готови да пожертвуватъ своя животъ за милото си отечество.

Кждѣ е Япония? Далечъ, много далечъ отъ насъ: хиляди километри далечина ни раздѣля отъ нея. Търсете я на картата и ще я намѣрите. Ще видите, че тя се състои отъ купъ голѣми острови, разположени на дълго покрай източния брѣгъ на Азия. Отъ една страна тия острови се допиратъ до Японското море, а отъ друга — до Великия Тихий Океанъ.

Това вече видѣхте. Сега слушайте нѣщичко за японцитѣ.

Жителитѣ на Япония нѣматъ красива вънкашностъ (споредъ насъ, разбира се), защото иматъ валчесто, гладко лице, чипъ носъ и мургавъ цвѣтъ. Освѣнъ това тѣ сѣ малки на ржстъ. Единъ възрастенъ японецъ не е повисокъ отъ единъ нашъ 14-15 годишенъ момъкъ. Но японцитѣ сѣ почитатели на идеята: „малко, но добро“, и изглежда, че сѣ прави.

Японцитѣ сѣ храбри, издържливи, остроумни и лѣгави. Тѣ могатъ да работятъ по полето леко облечени и почти голи, когато има даже снѣгъ и слана по него. Климатътъ въ Япония е умѣренъ, но често и тамъ става доста студено и влажно. При все това, японцитѣ живѣятъ повече въ къщи, които сѣ направени отъ дѣски и картонъ и сѣ открити отвсѣкждѣ, за да може да влиза въ тѣхъ колкото се може повече въздухъ. Японцитѣ не сѣ лакоми за ядене и пиене, задоволяватъ се съ прости гозби, и поради това не се нуждаятъ отъ голѣма и скѣпа покѣщнина.